

[Helge Nielsen.]

Rentesikringen må gøres permanent og ydes til det enkelte boligbyggeri i en periode af 6 år. Aftrapningen kan højst ske med 1 pct. pr. år. Hvor det er påkrævet, må denne ordning også omfatte bestående rentesikret boligbyggeri. Her tænkes især på det byggeri, der er færdiggjort i de sidste par år.

Folketingsbeslutningen omfatter også indførelse af lejerdemokrati i den privatejede boligmasse samt bestemmelse om fri bytteret og skærpelse af kontrollen med udlejning af tomme lejligheder.

Vi henviser til vort tidligere forslag om forbud mod ejerlejligheder i den bestående boligmasse og en skærpet kapitalvindingsafgift på de ikke solgte ejerlejligheder.

Den nuværende lovgivning om lejeforhøjelse ved genudlejning efter 1. januar 1971 foreslår vi ophævet. Den vil forvride huslejeniveauet og hindre nødvendig rokering.

De saneringsramtes genhusningsproblem er ikke løst gennem saneringslovens nuværende bestemmelser. Disse bestemmelser må ændres, så der kan ydes tilskud, hvor der er tale om flere rokeringer for at skaffe den saneringsramte den mest hensigtsmæssige bolig.

Forslaget til folketingsbeslutning indeholder ingen forslag om ændringer i byggeriets moms godtgørelse. Dette problem har socialdemokratiet rejst i folketingets 21 mands udvalg vedrørende prisstop.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til økonomi- og handelsministeren af Ivar Nørgaard m. fl.

(Forespørgslen (nr. I) findes i tidenden sp. 862).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 11) findes i tidenden sp. 469, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 329).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsstøtte til musikkonserverierne i Esbjerg, Odense og Ålborg.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 40) findes i tidenden sp. 654).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om udførsel af fisk og fiskevarer.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 42) findes i tidenden sp. 678).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om Danmarks erhvervsfond.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 32) findes i tidenden sp. 699).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Sigsgaard: Det hænder tit i folketinget, at vi vedtager forholdsvis store forslag, uden at der har været så forfærdelig megen debat, måske endda uden at der har været udvalgsbehandling. Den sag, vi her behandler om Danmarks erhvervsfond, er en af disse store sager, der passerer folketinget uden videre.

Det er også en af de sager, der viser, hvor lidt folketinget egentlig har at skulle have sagt. Folketinget har så vidt mig bekendt ikke rigtig nogen mulighed for at få at vide, hvilke firmaer der støttes, og har ingen indflydelse på, hvordan støtten fordeles på firmaer og lande. Jeg har valgt at nævne disse forhold og flere forhold, som jeg skal komme ind på, her under anden behandling, idet jeg helt bevidst afventede en eventuel udvalgsbehandling, men den er altså ikke kommet.

Jeg skal derfor her ved anden behandling sige, at VS ikke kan gå ind for lovforslaget, men må stemme imod det.

Erhvervsfondens opgave er bl. a. at støtte private danske investeringer i u-landene. Pengene fordeles af eksportkreditrådet, hvor erhvervsinteresserne er dominerende. Det er bankerne, Grosserer-Societetet og Industrirådet og flere andre, der selv sidder og fordeler de mange millioner — delvis fra staten — og fordeler dem til sig selv. Det er i hvert fald i sidste instans skatteyderne, der betaler en stor del af gildet, men de har ingen indflydelse på pengenes anvendelse, ja, de kan ikke engang få at vide, hvad det er for firmaer der skal støttes og betales til.

Dertil kommer, at staten gennem eksportgarantierne er med til at gøre udviklingslandene afhængige af dansk og af international kapitalisme i det omfang, dansk og international kapital er integreret, og det sker jo i stadig stigende omfang. Man yder landene lange kreditter, sådan som det i eksportkreditrådets beretning er skildret for Argentinas vedkommende, og der kunne have været anført mange andre eksempler. Her stod danske banker nærmest på spring for at låne Argentina penge til udbetalingen på nogle varer købt i Danmark, så de kunne erhverves helt uden kontant udbetaling, det vil sige på vilkår, der er favorable langt ud over Bernerunionens bestemmelser. Når banker og virksomhederne sådan står på spring, er det dels for at få andel i et voksende marked, dels for at komme i en stærk stilling over for Argentina. Det kunne som nævnt have været mange andre u-lande, der var draget frem. Et fattigt udviklingsland kan jo ikke slå sig alt for meget i tøjret, når det sidder i gæld til udenlandsk privatkapital til op over ørerne.

Gennem støtte til privatkapitalens investeringer bliver staten, også objektivt interesseret i at undgå f. eks. nationaliseringer i udviklingslandene. Uganda har for nylig måttet opgive sine planer om at nationalisere Sadolin & Holmblads fabrik dernede. For det første fordi man fra dansk erhvervs side lod forstå, at en nationalisering ville være upopulær, og gennem investeringer skaffer virksomhederne sig jo en magt over u-landenes politik, som de så kan bruge, når landene f. eks. vil nationalisere, sådan som Uganda har villet det. En anden grund til, at nationaliseringen er opgivet, skulle ifølge Børsen være, at Sadolin & Holmblad truede med at lukke fabrikken, hvad der ville forøge den i forvejen, så vidt jeg kender til det, alvorlige arbejdsløshed, man har i Uganda. Endelig skulle en årsag også være, at udenrigsministeriet — igen ifølge Børsen — havde truet med at lukke for billige statslån, hvis fabrikken blev nationaliseret.

Det spørgsmål har jeg haft lejlighed til at tage op i u-landsrådet forleden dag, og ved den lejlighed erklærede man fra ministeriets side, at sådanne trusler aldrig har været inde i billedet. Men man erkendte, at der havde fundet en forhandling sted med Ugandas finansminister om nationaliserin-